

V suterénu byl Humbuk

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 10 Listopad 2005 04:00

(reportáž z říjnové Krychle)

Ve čtvrtek 27. října 2005, den před státním svátkem oslavovaným za mého mládí jako Den znárodnění, jsem si uvědomil dvě věci. Za prvé, že změna může být k horšímu, ale taky k lepšímu, a za druhé, že člověk někdy chodí kolem něčeho zajímavého bez povšimnutí. Uvedený den se totiž konala říjnová Krychle, ale nikoliv tradičně v Balbínově poetické hospůdce, ale v klubu Souterrain na Bělehradské 82, v Praze 2. Říkal jsem si, zda uvedená, byť dočasná změna neodradí diváka a dále, jaké to v tom klubu vůbec bude?

Zhruba dva roky pracuji kousek od Bělehradské ulice a kolem vývěsky tohoto klubu jsem chodil bez povšimnutí. Spíše mě vždy láká blízký antikvariát či prodejna lahůdek. Po páté odpolední jsem ale seděl ve velmi útulném podzemí a sympatický jídelní lístek obsahoval například nakládaný hermelín, utopence nebo chleba namazaný škvarkovým sádlem. Základ kulturního prostředí byl bezpečně vytvořen.

Krátce poté se objevil zvukař Pavel Pája Jindrák a na improvizovaném pódiu pomalu rostla aparatura a byly postaveny i bic . Takovou scénu v Balbínce nepamatuji, ale nedělo se tak bezdůvodně. Ten večer patřil v podstatě celý kapele **Humbuk**. Humbuk se sice v Balbínce objevuje, ale většinou ve zmenšené podobě. Tomu, kdo by pátral po historii kapely, prozradím, že v prvním roce studia na gymnáziu Na Vítězné pláni, konkrétně v roce 1976, se sešlo pár kamarádů, v čele s Lubošem Pickem a Pavlem Keroušem. Tak vznikla kapela Humbuk, které byl předvídan krátký život, jako většině středoškolských kapel.

Pamatuji vznik minimálně tří bigbítů na gymnáziu Ohradní v Praze 4, kde jsem díky tomu, že jsem byl matematický primitiv (doposud jsem), studoval. Analytické mozky v Praze 4 navštěvovaly jiné studijní ústavy, mimo jiné i zmíněnou Vítěznou pláň. Kde je konec oněch kapel? Jenže uplynulo téměř třicet let a Luboš Pick, kromě

Humbuk v Souterrainu

foto: Tomáš Pohl ©

toho, že basuje v kapele Asonance, hraje a zpívá v Humbuku dál. Jemu zdatně pomáhá další člen Asonace, klávesista Mirko Rokyta. Pavel Kerouš "Kerry" kamarády z Humbuku rovněž neopustil.

Humbuk je personální dotvořen ještě Alešem Zimolkou (bicí a perkuse), rovněž současným členem Asonance, a Blankou Živnou, která má na starosti doprovodný i sólový zpěv. Měl jsem trošku obavy, zda Aleš, jako někteří jiní bubeníci, nebude hrát, řečeno slovníkem fotbalových fanoušků "sobecky na úkor celku". Alešovi se však dodatečně za uvedené obavy omlouvám, protože tak citlivé a dobré hraní jsem už dlouho nezažil. V tak malém prostoru, jako je Souterrain, to bylo skutečně to pravé ořechové.

Kdybyste pátrali po koncertech či dokonce šňůrách Humbuku, budete zklamáni, pokud zrovna nestudujete Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Jádro kapely tuto pro mě tak nedosažitelnou školu vystudovalo. Humbuk v plné sestavě hraje jednak prvkům v areálu na Albeři (nádherný kraj zvaný též Česká Kanada) a jednou ročně přímo na fakultě.

Autorem většina skladeb je Pavel Kerouš za vydatného přispění Luboše Picka. Kapela hraje i převzaté věci s českými texty obou zmíněných členů. Je zvykem, že ten, na koho padne dramaturgický los, přizve na představení řadu svých kamarádů. Na prvním místě jsou to ostatní členové Krychle.

Jenže Humbuk s jedinou výjimkou v podobě vstupů Milana Jablonského pojal večer jen jako svůj koncert. Myslím, že uvedená dramaturgická změna byla sice neobvyklá, ale vyplatila se jak divákům, tak i Humbuku. Z množství skladeb, které ten večer zazněly, vybírám ty, které mě nejvíce zaujaly: V převzaté skladbě s českým názvem *Žádní přátelé* byl vzat za základ povzdech M. Jacksona (z jeho přezdívky King of pop dovodil Luboš Pick, že MJ se v mládí vyučil obuvníkem), že celý svět je plný jeho fanoušků, ale nemá žádné přátelé.

Ve skladbě Pavla Kerouše *Setkání po létech* na téma Rychlé šípy mě zaujalo spojení: najednou měl hovorů jak z Lán? Ostatní stejně pěkná jsem nestačil zachytit. Smyslem textu podle dovětky Luboše Picka je sdělení, že lidi jsou velký svině. Autobiografická

Zlámaná Lhota

popisuje autentický zážitek ze školního zájezdu raného Humbuku, kde bylo cílem prokázat, že tehdejší prvenství Belgického království v počtu vypitých piv na hlavu bylo možné překonat. Vše pak skončilo zadržením protagonistů tehdejší Veřejnou bezpečností, neboť členové zájezdu na jedné návsí zpívali vulgární chorál:

V suterénu byl Humbuk

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 10 Listopad 2005 04:00

Kyselá prdel

. Uvedené slovní spojení v TV vypískávané před dvaadvacátou hodinou pak zaznělo jednou i v závěru písně. V písni

Loupežník

už šel byl pohřben legendární Rumcajs, jehož dílem zabily želvy Ninja a jiný polistopadové dětské potvory.

Humbuk střídá písně veselé i smutné, ale dominují vynikající texty a pěvecký přednes Pavla Kerouše. Kapela má obrovský nadhled a jak mi tiše šeptal vedle mě sedící známý písničkář z Krychle, jehož označím iniciálami FV, nic jim není svatý. Luboš si s Pavlem během produkce nejen měnili kytary, ale i sólové pěvecké party. Luboš Pícka jsem s výjimkou zapojení se do sboru či spíše chorálu Asonance zabírajícího celé veliké jeviště, samostatně zpívat neslyšel.

V Humbuku, který založil, si však přídělil několik pěveckých sól a zněla velmi dobře. V písni *Cas eyova poslední jízda*

na melodii K. Kristoffersona opustila sbor i Blanka Živná a prokázala, že má velmi hezky znějící hlas. Píseň

Muž, který neuměl plakat

jsem slyšel v Krychli jen za doprovodu kytar Pavla a Luboše. Její text je důkazem toho, že kamarádi, kteří spolu vydrží třicet let, dokáží kongeniálně složit nádherný text plný metafor. Tato vlastnost není každá dvojici dána a je velkým darem. Luboš opět připomněl, že text písně vznikl při běhu na lyžích v Jizerských horách.

Jediným hostem byl **Milan Jablonský**. Před představením vykládal Milan, že kdosi ve FOLKtimu napsal, že v zářijové Krychli vystupoval Milan Jablonský a příliš neperilil. Byť vázán slibem mlčenlivosti v rámci zářijového večeru dvojitych agentů, místopřísežně prohlašuji, že osoba přednášející zcela blbé vtipy nebyl pravý Milan Jablonský, ale jakási špatně namaskovaná neznámá osoba. Něčím mně tato osoba připomínala Šaolína, ale může jít jen o náhodnou podobu. Milan Jablonský přednesl ze své báječné knihy

Něco k obědu

, něco k večeři pár úryvků, například fejeton na téma, že není králík, aby jedl samou zeleninu nebo dialog na téma puberta. Jako vždy nám bránice vibrovaly až jedna radost.

Po přestávce zaznělo *Matematicko-fyzikální blues* o tom, jak je těžké sbalit na matfyzu doktorku, když člověk nemá tričko s Einsteinem. Píseň prý měla původně sloužit k propagaci fakulty, ale nevím, zda cíl byl naplněn? Humbuk v písni

Pouť za zlatým r(R)ounem

zavzpomínal na dobu, kdy se ucházel o folkové a tramské festivaly. V názvu písně bylo využito

V suterénu byl Humbuk

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 10 Listopad 2005 04:00

jméno organizátora festivalu Písně dlouhých cest, Jiřího Ušouna Rouna, a byla to jedna z nejlepších parodií na toto téma, které jsem kdy slyšel.

V písni Konec přátelství kapela reagovala na předpovědi, že parta z gymplu založená na lásce k muzice a společném pití piva nevydrží do maturity. Jenže čas letěl a v přídávku zněl ještě jednou Milan Jablonský a píseň Chucka Berry Memphis *Tennessee* s textem věčně zeleným na téma zdravotnictví.

Takže: Humbuku a Milane, díky za báječný večer. A v neposlední řadě díky Pájovi za perfektní zvučení.